

Arrest

nr. 176 398 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. KADIMA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 december 2015, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 juni 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 2 juni 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.12.2015 werd ingediend door:

Naam: [M. M.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt’.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een ‘attest betalingen werkloosheid’ van het ACV dienstencentrum Ternat voor waaruit blijkt dat ze in de periode september – november 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving. Echter, aangezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Attendu que ces dispositions imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminée à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Que motiver une décision, c'est extérioriser dans son corps même ses prémisses logiques, en droit comme en fait; c'est, de la part de l'auteur de l'acte, faire apparaître à l'intention des intéressés la justification de la mise en oeuvre de sa compétence en fonction d'une situation déterminée (Doc. parl., Sénat, n° 215.1 (S.E. 1988), p. 2).

Que la motivation qu'elles exigent consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision et doit être adéquate, quod non en l'espèce.

Qu'en l'occurrence, la motivation de la décision attaquée révèle que l'Office des Etrangers n'a pas effectué un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause et a a contrario manifestement procédé a une appréciation déraisonnable des éléments du dossier.

Qu'en effet, il est difficile pour le requérant de comprendre la motivation inadéquate de la décision attaquée qui précise que :

« Que les attestations de chômage et preuves de recherches d'emploi entre septembre et novembre 2015 ne sont pas suffisant »

Alors que l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers prévoit qu' «En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée à l'article 40bis, § 4, alinéa 2 et à l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir a leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

Le ministre ou son délégué peut, a cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant».

Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que l'Office des étrangers a informé la partie requérante de ce qu'il n'était pas en mesure d'établir le caractère suffisant desdites allocations de chômage et qu'il était nécessaire d'obtenir des plus amples renseignements a cette fin.

Qu'il n'a par ailleurs pas été procédé a l'examen de l'ensemble des ressources du ménage, telles que les revenus provenant de la RDC, les allocations familiales .

Qu'ayant négligé de prendre en compte tous les éléments du dossier, la partie adverse a violé le principe de bonne administration.

Que partant, en refusant d'accorder au requérant un droit de séjour dans le cadre du regroupement familial, la partie adverse commet manifestement une erreur d'appréciation.

Que l'erreur manifeste consiste a douter que les ressources financières du ménage sont suffisant.

Qu'au vu de l'ensemble de ces éléments, il y a lieu de conclure en la violation des dispositions vantées sous le moyen."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij stelt als volgt :

"1.

Attendu que le requérant a bien démontré qu'il remplissait, en tant que membre de famille du ressortissant belge, toutes les conditions requises par les articles 40 ter et 42 §1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers.

Qu'il a bel et bien produit toutes les preuves de revenus de son ménage (voir le dossier administratif).

Qu'il dépose à l'appui de son recours, l'acte d'achat d'une maison a Liedekerke ..

2.

Attendu que l'article 42 §1er, alinéa 2 de la loi du 15/12/1980, prévoit que : « En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée a l'article 40 bis, §4, alinéa 2 et a l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir a leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, a cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité beige tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant».

Que selon la jurisprudence, les 120% du montant du revenu d'intégration pour une personne vivant exclusivement avec une famille à sa charge dont doit disposer le regroupant est un montant de référence et non un seuil.

Que le Conseil d'Etat avait d'ailleurs soulevé dans son avis n° 49356/4 du 4 avril 2011 que

«la disposition pose problème au regard de la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne».

Qu'en effet, dans son arrêt Chakroun, la Cour de Justice de l'Union européenne dispose que : « (...) Dès lors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, cette autorisation doit par ailleurs être interprétée en ce sens que les États membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, mais non en ce sens qu'ils pourraient imposer un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un

examen concret de la situation de chaque demandeur. Cette interprétation est confortée par l'article 17 de la directive qui impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement. (...) ».

Que le Ministre ou son délégué doit dès lors demander à l'étranger tous les documents utiles et nécessaires en vue de déterminer les besoins propres de la famille.

Que selon la jurisprudence récente du Conseil d'Etat:

« [...] Le Conseil relève toutefois que ce constat posé, il ne ressort ni de la décision entreprise, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a déterminé "en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour leur permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics", exigence pourtant mise à sa charge par l'article 42, §1er, alinéa 2, susvisée.

[...] qu'il ressort en substance des travaux préparatoires à la loi du 8 juillet 2011 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en ce qui concerne les conditions dont est assorti le regroupement familial, que le fait de ne pas atteindre le niveau de revenus « stables et réguliers » ainsi fixé ne peut ipso facto priver le candidat regroupant de son droit au regroupement familial car ce montant ne sert que de référence, mais qu'en ce cas, le législateur a prévu une « procédure relative à l'instruction des moyens de subsistance suffisants pour une famille concrète dont les ressources seraient inférieures au montant de référence exigé par la loi [...], afin d'évaluer quel est le montant nécessaire qui permet à cette famille de subsister selon ses besoins individuels », sans faire appel à l'aide des pouvoirs publics; que tel est l'objet de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ». (Conseil d'Etat, n° 223.807 du 11/06/2013, RDE 2013 n° 173)

Qu'en l'espèce, il est à noter que la décision attaquée énonce que "de plus, l'intéressé ne démontre pas suffisamment qu'il est à charge du membre de famille rejoint: les attestations de chômage, ainsi que les preuves de recherche active d'emploi de septembre à novembre 2015 ne sont pas suffisantes, sans dire en quoi tous ces éléments ne sont pas suffisants.

Que dès lors, concernant les revenus de la citoyenne européenne et mère du requérant, la partie adverse ne remet pas en cause leur caractère stable et régulier mais uniquement leur caractère suffisant.

Que leur caractère stable et régulier n'étant pas contesté, il doit être établi.

Que concernant leur caractère suffisant, la partie adverse soutient qu'elle n'est pas en mesure d'établir s'ils sont suffisants pour répondre au besoin du ménage alors qu'elle n'a jamais demandé des informations complémentaires au requérant.

Que cependant, en vue d'établir que son ménage dispose de moyens économiques stable, suffisants et réguliers tels qu'exigés par les articles 40 ter et 42 de la loi du 15/12/1980 et n'attend pas devenir une charge pour les pouvoirs publics, le requérant a produit dans le dossier administratif les documents permettant d'établir le caractère suffisant de ses ressources économique eu égard aux besoins réels de son ménage.

Que bien que la partie adverse n'ait pu établir que la personne qui ouvre droit au regroupement familial disposait de moyens économiques suffisants au sens de la loi précitée, cette dernière dispose d'un revenu mensuel de plus de 2.539,51 euros et que la décision attaquée aurait dû tenir compte de l'ensemble des revenus du ménage pour apprécier le montant nécessaire qui permet à cette famille de subsister selon les besoins individuels.

Que force est de constater que l'Office des Etrangers s'est abstenu de réaliser in concreto un examen des besoins spécifiques du ménage, en tenant compte de tout les revenus de la famille ou du ménage.

Qu'en aucun moment, depuis que le requérant a produit tous les documents requis, la partie adverse ne l'a convoqué via l'administration communale pour solliciter de plus amples informations sur les revenus et charges de son ménage, comme le préconise pourtant l'article 42 ter, § 1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Que dans le cadre d'une demande d'informations complémentaires, la partie adverse se serait rendue compte que les revenus des allocations de chômage du regroupant, recoupsés au l'aide familiale qui vient de la RDC ainsi que les allocations familiales sont suffisants pour faire face aux besoins de son ménage.

Que l'on en veut pour preuve que depuis que le requérant vit avec sa mère, ils n'ont jamais été amenés à frapper aux portes du CPAS.

Qu'ainsi, au niveau des entrées, le ménage dispose des allocations de chômage de l'épouse d'un montant mensuel de 1.178.55 € + allocations familiales d'un montant mensuel de 861.41 euros, l'aide familiale de 500€ = 2.539.51 euros

Que les termes "réguliers" et "stables" tels que repris dans la loi impliquent en réalité une certaine exigence de durée.

Qu'en d'autres termes, en vertu du principe de bonne administration, il appartient à l'Office des Etrangers de vérifier si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses propres besoins et à ceux de son partenaire durant une période assez longue sans dépendre de l'aide sociale.

Que partant, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation en considérant que les allocations du chômage, allocations familiales des enfants, ainsi que l'aide familiale venant de la RDC du requérant ne peuvent être prise en considération les moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants.

Qu'en outre, il convient de rappeler qu'afin de garantir l'effectivité du droit au regroupement familial, le droit européen exige que chaque situation fasse l'objet d'un examen individuel approfondi, quod non en l'espèce.

Qu'a titre indicatif, voici les charges mensuelles incompressibles du ménage :

Alimentation: 300,00€

Habillement: 300,00€

Loyer : 967,59 €

Assurance-incendie:240,00€

Electricité et gaz: 70,00€

Mutuelle : 54,00€

Eau : 51,00€

Total des charges: 1983, 59€

Qu'il ya assez par mois pour subvenir à leurs besoins propres. Cette somme est donc suffisante pour eux. Le ménage ne dispose pas de voiture et n'a pas contracté de crédits, a seulement prêt hypothécaire a rembourser.

Que la partie adverse ne peut dès lors pas valablement prétendre que le ménage du requérant ne dispose pas de moyen de subsistance suffisant et lui refuser le droit au séjour sans ordre de quitter le territoire sous peine de violer également l'article 52, § 4, alinéa 5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Qu'il convient d'annuler la décision entreprise dès lors que celle-ci a été prise à l'issue d'un examen incomplet des éléments de la cause."

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing waarbij verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt gewezen op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de hierin vervatte verblijfsvoorwaarde dat de te vervoegen Belgische onderdaan dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Eveneens wordt gewezen op het bepaalde in dit wetsartikel dat een werkloosheidsuitkering hierbij enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de referentiepersoon actief werk zoekt. Verweerder stelt vast dat verzoeker, wat de inkomsten van de referentiepersoon betreft, een attest voorlegde dat deze in de periode september – november 2015 werkloosheidsuitkeringen ontving, doch niet afdoende werd bewezen dat deze heden actief op zoek is naar werk. Hij oordeelt aldus dat deze inkomsten niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verweerder motiveert dat geen bestaansmiddelen voorliggen die in aanmerking kunnen worden genomen en dat in deze situatie een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zich niet opdringt.

Deze motivering in rechte en in feite van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende is te beschouwen in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. Verzoeker geeft met zijn uiteenzetting in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De middelen worden aldus onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendent ouder dan 21 jaar van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband bepaalde artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De eerste vaststelling van verweerder in de bestreden beslissing is dat verzoeker weliswaar aantoonde dat de Belgische referentiepersoon een werkloosheidsuitkering genoot, doch zonder dat hierbij ook het bewijs werd geleverd dat deze actief op zoek is naar werk. Hij oordeelde dat bijgevolg deze bestaansmiddelen niet in aanmerking konden worden genomen bij het bepalen of er sprake was van de wettelijk vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hij stelde vast dat geen bestaansmiddelen voorlagen die in aanmerking konden worden genomen.

Het door verzoeker betoogde dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt door te oordelen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn en waar hij benadrukt dat enkel het toereikend karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt betwist, en niet het stabiel en regulier karakter ervan, gaat voorbij aan de werkelijke motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en die erop neerkomen dat wordt vastgesteld dat geen bestaansmiddelen werden aangetoond die in aanmerking kunnen worden genomen, en niet dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker de voormelde motivering in de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist, laat staan weerlegt. Hij betwist zo op zich niet dat de enige bestaansmiddelen van de referentiepersoon die hij aanbracht bij het bestuur de bestaansmiddelen waren afkomstig uit werkloosheidsuitkeringen. Gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag stukken voorlegde dat de referentiepersoon actief werk zocht. Verzoeker verwijst thans ook nog naar gezinsbijslagen en gelden die zouden worden ontvangen uit Congo, doch dergelijke bestaansmiddelen lagen niet voor bij de aanvraag. Verweerder kon er bijgevolg geen rekening mee houden bij het nemen van zijn beslissing. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met gegevens of stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu voor het eerst bij zijn verzoekschrift aanbrengt (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verweerder was vervolgens van mening dat in de omstandigheid dat geen bestaansmiddelen voorliggen die in aanmerking kunnen worden genomen voor het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet is vereist. Hij gaf aan dat een dergelijke behoefteanalyse zich enkel opdringt in de situatie dat er weliswaar bestaansmiddelen voorliggen die in rekening dienen te worden gebracht, doch deze niet toereikend zijn in de zin dat deze lager zijn dan het bedrag van 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Raad benadrukt dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich, zoals verweerder correct aangaf, slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Een behoefteanalyse kan zo ook slechts op nuttige wijze worden doorgevoerd, voor zover er duidelijkheid bestaat omtrent de actuele bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt en voor zover vaststaat dat het stabiele en regelmatige bestaansmiddelen betreft, die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. Na te hebben vastgesteld dat geen bestaansmiddelen voorlagen die in aanmerking konden worden genomen, heeft verweerder aldus op correcte gronden vastgesteld dat in casu een behoefteanalyse zich niet opdrong.

Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat een behoefteanalyse wel diende te worden doorgevoerd, doch zonder concreet in te gaan op de door het bestuur voorziene motivering en deze te weerleggen. Hij toont niet aan dat in zijn concrete situatie verweerder ten onrechte of met miskennis van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat een behoefteanalyse niet is vereist. Aldus blijkt ook niet dat verzoekers betoog waarbij hij stelt dat het bedrag van 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie slechts een referentiebedrag is en waarbij hij ingaat op rechtspraak inzake de door te voeren behoefteanalyse in casu dienstig is. Hetzelfde geldt voor wat betreft het betoog waarbij verzoeker zelf een behoefteanalyse doorvoert.

Verzoeker wijst nog op de aankoop van een woning door de Belgische referentiepersoon en haar echtgenoot. Hij maakt evenwel niet concreet aannemelijk op welke grond verweerder dit element bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening diende te brengen of op welke wijze dit element tot een andere beoordeling had kunnen leiden. De Raad herhaalt zo dat de enige bestaansmiddelen van de referentiepersoon die verzoeker aanbracht werkloosheidsuitkeringen waren. Verweerder stelde evenwel vast dat deze niet in rekening konden worden gebracht in het kader van de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er lagen aldus geen bestaansmiddelen voor die in rekening konden worden gebracht, waardoor verweerder – zelfs al is er sprake van een woning – niet anders kon dan vast te stellen dat niet is

voldaan aan de verblijfsvoorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In deze situatie waarin geen bestaansmiddelen blijken die in rekening kunnen worden gebracht, blijkt niet dat verweerder nog enig onderzoek diende te voeren naar de levensomstandigheden van verzoeker en de referentiepersoon (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). De Raad benadrukt verder andermaal dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk vooropstelt dat het bewijs dient te worden geleverd van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in dit artikel. Gelet op deze duidelijke wettelijke bepaling blijkt aldus niet dat kan worden volstaan met een onrechtstreeks bewijs, zoals door aan te voeren dat noch de aanvrager noch de referentiepersoon een beroep hebben gedaan op de sociale bijstand. Dit gestelde door verzoeker ontkracht het determinerende weigeringsmotief niet en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad benadrukt dat verzoeker een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat het dan ook aan hem toekwam om zich voldoende te informeren over de door hem over te leggen bewijsstukken en zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het kwam wel degelijk aan verzoeker zelf toe de door hem ingediende aanvraag te staven met de vereiste stukken waaruit de verschillende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken. Indien hij nalaat zulks te doen, blijkt niet dat hij dit dienstig kan tegenwerpen aan het bestuur. Er blijkt niet dat op dit punt op het bestuur de verplichting rust om bij de aanvrager te informeren of er niet eveneens andere bestaansmiddelen zijn of in dit verband zelf onderzoeksdaden te stellen. In zoverre verzoeker aldus thans betoogt dat het bestuur hem had moeten vragen naar overige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zoals blijkbaar gezinsbijslagen en ontvangen gelden uit Congo, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Het kwam verzoeker toe hieromtrent alle relevante stukken voor te leggen en het gegeven dat hij dit blijkbaar niet deed duidt enkel op een eigen onzorgvuldigheid of het gegeven dat hij zich zelf mogelijk niet voldoende informeerde. De Raad benadrukt dat, zoals verzoeker correct aangeeft, een contactname met de aanvrager zich wel kan opdringen in het kader van een eventueel door te voeren behoefteanalyse – gelet op het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid – doch in dit verband wordt gewezen op de eerdere vaststelling dat in casu niet blijkt dat het bestuur een behoefteanalyse diende door te voeren. Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de verplichting die op de aanvrager rust om in het kader van de aanvraag duidelijkheid te brengen omtrent de verschillende bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt en de eventueel hierop volgende behoefteanalyse die op het bestuur rust bij het nagaan of de aangetoonde bestaansmiddelen die lager zijn dan het bedoelde referentiebedrag in het concrete geval niet alsnog toereikend zijn om te voorzien in de behoeften van de referentiepersoon en zijn of haar gezinsleden.

Gelet op wat voorafgaat, laat de toelichting van verzoeker niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Er blijkt niet dat enig concreet element of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker

toekomst klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. Verzoeker blijft ten slotte in gebreke toe te lichten op welke wijze verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit heeft miskend. Dit onderdeel van het middel mist de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk. Minstens volgt uit voorgaande bespreking dat ook een schending van deze bepaling niet kan worden weerhouden.

2.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen en in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS